

ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തൽ

മുഖഗ്രന്ഥം:

പണ്ഡിറ്റ് ജവഹർലാൽ നെഹ്റു

പരിഭാഷ:

സി. എച്ച്. കുഞ്ഞപ്പ

പ്രസാധകന്മാർ :

മാതൃഭൂമി പ്രിൻറിംഗ് ആൻഡ് പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി
ലിമിറ്റഡ്, കോഴിക്കോട് - 673 001

ഒന്നാം പതിപ്പ് 1948
രണ്ടാം പതിപ്പ് 1955
മൂന്നാം പതിപ്പ് 1961
നാലാം പതിപ്പ് 1971
അഞ്ചാം പതിപ്പ് 1986
ആറാം പതിപ്പ് 1990
ഏഴാം പതിപ്പ് 1998

All Rights Reserved

1942 ആഗസ്റ്റ് 9 മുതൽ
1945 മാർച്ച് 28 വരെ

അഹമ്മദ് നഗർകോട്ട തടങ്ങൽപ്പാളയത്തിൽ
ഉണ്ടായിരുന്ന എൻറെ

സഹപ്രവർത്തകർക്കും കുട്ടുപുളളികൾക്കും

Title: INDIAYE KANDETHAL
(Malayalam Translation of Discovery of India)

Author: Pandit Jawaharlal Nehru

Translated by C. H. Kunhappa

Price: Rs. 350.00

Cover: Sankaranarayanan

Printed by P. V. Chandran at the Mathrubhumi
M. M. Press, Calicut-1

Publishers:
The Mathrubhumi Printing & Publishing Company Ltd.,
Calicut - 673 001

1998

മുഖവുര

1944 ഏപ്രിൽ മുതൽ സപ്തംബർവരെ അഞ്ചു മാസക്കാലംകൊണ്ട് അഹമ്മദ് നഗർകോട്ട ജയിലിൽവെച്ചാണ് ഈ പുസ്തകം എഴുതിയത്. ജയിലിൽ എന്റെ സഹപ്രവർത്തകന്മാരിൽ ചിലർക്കു കയ്യെഴുത്തുപ്രതി വായിക്കുവാനും വിലപ്പെട്ട അനേകം സൂചനകൾ നൽകുവാനും ഭയപ്പെട്ടായി. ജയിലിൽവെച്ചു പുസ്തകം സംശോധിക്കാൻ ഞാൻ ഈ സൂചനകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചിലതൊക്കെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ആരുംതന്നെ ഞാൻ എഴുതിട്ടുള്ളതിന് ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നില്ലെന്നും, അതിനോടു യോജിച്ചു കഴിയുന്നില്ലെന്നും എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, അഹമ്മദ് നഗർ കോട്ടയിലെ എന്റെ കൂട്ടപുള്ളികളോടു, ഞങ്ങൾ നടത്തിയ അസംഖ്യം സംഭാഷണങ്ങളെയും ചർച്ചകളെയും മുൻനിർത്തി ഞാൻ എന്റെ അഗാധമായ കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെയും ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരത്തിന്റെയും വിവിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ച് എന്റെ സ്വന്തം മനസ്സിനെ അകലുഷമാക്കിത്തീർക്കാൻ എന്നെ ഒട്ടേറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വല്പകാലത്തേയ്ക്കുകയാൽക്കൂടി ജെയിൽ സുഖകരമായ ഒരു വാസസ്ഥലമല്ല. നീണ്ടകൊല്ലങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നാലത്തെ കഥ പിന്നെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എന്നാൽ, മികച്ചുനില്ക്കുന്ന പ്രാപ്പിയോടും സംസ്കാരത്തോടും, തല്പാലത്തെ സംക്ഷോഭങ്ങൾപോലും മറയ്ക്കാത്ത വിശാലവും മനുഷ്യത്വപൂർണ്ണവുമായ വീക്ഷാഗതിയോടുംകൂടിയ ആളുകളുമായി അടുത്ത സമ്പർക്കത്തിൽ ജീവിക്കുകയെന്നത് എനിക്കൊരു അനുഗ്രഹമായിരുന്നു.

അഹമ്മദ് നഗർകോട്ടയിലെ എന്റെ പതിനൊന്നു കൂട്ടുകാർ ഇന്ത്യയുടെ രസകരമായ ഒരു നടുമുറിയിലായിരുന്നു. താന്താങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തരീതികളിൽ അവർ രാജ്യകാര്യങ്ങളുടെമാത്രമല്ല, പഴയതും പുത്തനമായ ഇന്ത്യൻപാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും ആധുനികേന്ത്യയുടെ നാനാവശങ്ങളുടെയും പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചു. ജീവത്തായ ഏതാണ്ടെല്ലാ മുഖ്യഭാഷകൾക്കും അപ്പോലെ തന്നെ പണ്ടും ഇന്നും ഇന്ത്യയുടെ മേൽ പ്രബലമായ സ്വാധീനത ചെലുത്തിട്ടുള്ള ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ പ്രാചീനഭാഷകൾക്കും അവിടെ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചു. മികച്ച പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ തോതാണ് ഏറിയകൂറും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നതും. പ്രാചീനഭാഷകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ സംസ്കൃതവും പാലിയുമുണ്ട്. അറബിയും പേർഷ്യനുമുണ്ട്; ആധുനികഭാഷകൾ ഹിന്ദി, ഉർദു, ബെങ്കാളി, ഗുജറാത്തി, മറാഠി, തെലുങ്ക്, സിന്ധി, ഒറിയ എന്നിവയും. എനിക്കിഷ്ടംപോലെ കൈപ്പറ്റാവുന്നവയായി ഈ സമ്പത്തു മുഴുവനുമുണ്ട്. അതിനെ അനുകൂലമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള എന്റെ കഴിവു മാത്രമാണ് ഒരു പരിമിതി. എന്റെ എല്ലാ കൂട്ടുകാരോടും ഞാൻ കൃതജ്ഞനാണെങ്കിലും, ആരുടെ വിശാലവൈദഗ്ദ്ധി എന്നെ ഒരിക്കലും ഒഴിയാതെ ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും പക്ഷേ, ചിലപ്പോൾ ഏറെക്കുറെ അമ്പരപ്പിച്ചുകളയുകയുമുണ്ടായി. ചെയ്തവോ ആ മൂലാനു അബുൾകലാം ആസാദിനേയും ഗോവിന്ദവല്ലഭപന്ത്, നരേന്ദ്രദേവ്, എം. ആസഫ് ആലി എന്നിവരേയും പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഞാൻ ഈ പുസ്തകം എഴുതിത്തീർന്നിട്ട് ഒന്നേക്കാൽ കൊല്ലമായി. അതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഒട്ടാകെ കാലാതിപാതം

“സുമധുരമുകചിന്തയുടെ സമ്മേളനങ്ങളിലേയ്ക്ക്
ഞാൻ അതീതകാലസ്മരണകളെ നിമന്ത്രിക്കുമ്പോൾ”

അഹമ്മദ് നഗർ കോട്ട

1. ഇരുപതു മാസം

അഹമ്മദ് നഗർ കോട്ട: 1944 ഏപ്രിൽ 13

ഇരുപതു മാസത്തിലേറെയായി ഞങ്ങളെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ട്; എന്റെ സ്വന്തം മരണത്തെ തടവുകാലത്തിലെ ഇരുപതു മാസത്തിലേറെ. കറുത്തവാവു കഴിഞ്ഞു കാണായ പ്രതിപദപ്രഭുൻ, ഇരുണ്ടതൂടങ്ങിയ ആകാശത്തിലെ മന്ദപ്രഭമായ കല, അന്നു ഞങ്ങളുടെ ആഗമനവേളയിൽ ഞങ്ങൾക്കു സ്വാഗതമരുളി. ചന്ദ്രൻ വളർന്നു വളർന്നു വരുന്ന ശുക്ലപക്ഷം ആരംഭിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിനുശേഷം വന്നുണ്ടാത്ത ഓരോ അമാവാസിയും, എന്റെ കാരാഗൃഹവാസത്തിൽ ഒരു മാസംകൂടി കഴിഞ്ഞു എന്നതിന് എനിക്ക് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. ഇതിനു മുമ്പേതെ എന്റെ തടവുകാലത്തും ഇങ്ങനെത്തന്നെയായിരുന്നു. വെളിച്ചത്തിന്റെ ഉത്സവമായ ദീപാവലി കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അമാവാസിയോടുകൂടിയാണ് അതാരംഭിച്ചത്. ജെയിലിൽ എനിക്ക് എന്നും ഒരു സഹചാരിയായിരുന്ന ചന്ദ്രൻ, ഈ ലോകത്തിന്റെ രാമനീയകത്തെ, ജീവിതത്തിലെ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങളെ, ഇരുട്ടിന്റെ പിന്നാലെ വെളിച്ചം വരുന്നതിനെ, മരണവും പുനരുത്ഥാനവും ഒന്നിനു പിമ്പെ മറ്റൊന്നായി അങ്ങനെ അവസാനമില്ലാതെ തുടർന്നുപോരുന്നതിനെ—ഇവയെല്ലാം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ചന്ദ്രൻ, അടുത്തറിയുന്തോറും ഏറെയേറെ പ്രിയംകരനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നിരന്തരം മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നാലും ഒരിക്കലും വേറിട്ടൊന്നാകാത്ത അതിനെ ഞാൻ അതിന്റെ വിവിധകലകളിലും ദൃശ്യവിശേഷങ്ങളിലും, നാനാഭാവങ്ങളിലും നോക്കിനിന്നിട്ടുണ്ട്—നിഴലുകൾ നീണ്ടുവരുന്ന സായംകാലങ്ങളിൽ, യാമിനിയുടെ അനക്കമില്ലാത്ത യാമങ്ങളിൽ, പ്രത്യുഷ്ണിന്റെ മണവും മർമ്മരവും വന്നുണ്ടുന്ന പകലിനെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യാശ സ്മരിപ്പിക്കുന്ന വേളകളിൽ ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും എണ്ണിക്കണക്കാക്കുവാൻ ചന്ദ്രൻ എത്രമാത്രം ഉപകരിക്കുന്നു! കാണാവുന്ന കാലങ്ങളിൽ ചന്ദ്രന്റെ വലുപ്പവും ആകൃതിയും, ആ മാസത്തിൽ എത്രനാൾ ചെന്നുവെന്ന്, ഏതാ ഞാൻ കൈ കൃത്യമായിത്തന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതൊരേറ്റുപറ്റിയ പഞ്ചാംഗമാണ് (ഇടയ്ക്കിടെ ഒരു ശരിപ്പെടുത്തിവെയ്ക്കണമെന്നുള്ളത്). പാടത്തിലെ കഷ്കന്നാകട്ടേ, കഴിഞ്ഞുപോകുന്ന ദിവസങ്ങളേയും ഋതുക്കളിൽ പതുക്കെപ്പതുക്കെയുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളേയും കുറിക്കുവാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സൗകര്യമുള്ള പഞ്ചാംഗവും.

ബാഹ്യലോകത്തിലെ വൃത്താന്തങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം തീരെ അകറ്റിപ്പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നതായിരുന്നു ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. യാതൊരുവിധ സമ്പന്നതയുമില്ല, കൂടിക്കാഴ്ചകളില്ല, കത്തുകളില്ല, വർത്തമാനപത്രങ്ങളില്ല, റേഡിയോകളില്ല. ഞങ്ങളിവിടെയുള്ള വിവരംതന്നെ, ഞങ്ങളെ നോക്കാനുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുവേണ്ടി മറ്റൊരാൾക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു അമരനരഹിതമായ ഒരു രഹസ്യം! ഇന്ത്യയിലെങ്ങുംതന്നെ ഞങ്ങളെവിടെയാണുള്ളതെന്ന സംഗതി ഒരങ്ങാടിപ്പാട്ടായിരുന്നു. പിന്നെ വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകിട്ടി; ഏതാനും ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞു കുടുംബകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അടുത്ത ബന്ധുക്കളുടെ എഴുത്തുകളും; എന്നാൽ ഈ ഇരുപതു മാസവും ഒരു കൂടിക്കാഴ്ചയുമില്ല, മറ്റു തരത്തിലുള്ള യാതൊരു സമ്പന്നതയുമില്ല.

കനത്ത പരിശോധനയും വിലക്കും കഴിഞ്ഞു ശേഷമുള്ള വർത്തമാനങ്ങളാണ് പത്രങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നത്. എങ്കിലും ലോകത്തെ പാതിയിലുമേറെ വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന യുദ്ധത്തെയും, ഇന്ത്യയിൽ നമ്മുടെ നാട്ടുകാരുടെ ഗതിയെയും കുറിച്ച് ഒരേകദേശജ്ഞാനം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അനേക ഭഗവദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തടവിലോ വിചാരണകൂടാതെ തടങ്ങൽപ്പാളയങ്ങളിലോ കിടക്കുന്നു; ആയിരക്കണക്കിലാളുകളെ വെടിവെച്ചുകൊന്നിട്ടുണ്ട്; അനേക ഭഗവദ്ഗ്രന്ഥങ്ങളെ തൂക്കുകളിൽനിന്നും കോളേജുകളിൽനിന്നും തല്ലിപ്പുറത്താക്കിയിട്ടുണ്ട്; പട്ടാളനിയമത്തിൽനിന്ന് ഒരുവിധത്തിലും വേറിട്ടറിയാനാവാത്ത എന്തോ ഒന്നാണ് രാജ്യം നീളെ നിലവിലുള്ളത്; യോദ്ധാക്കൾ ഭീഷണിപ്രകാരം രാജ്യത്തെ ഇരുളിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്—ഇതിൽക്കവിഞ്ഞൊന്നും നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി ഞങ്ങൾക്കറിയാൻ സാധിച്ചില്ല. ഞങ്ങളെ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി തടവിലാക്കിയവർ സാധിച്ചില്ല. ഞങ്ങളെപ്പോലെ, യാതൊരു വിചാരണയും കൂടാതെ, തടവിൽ കിടക്കുന്നവരായി അനേക ഭഗവദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ജനങ്ങളുണ്ടല്ലോ. അവരുടെ കഥ ഞങ്ങളുടേതിനേക്കാൾ മോശമായിരുന്നു, വളരെയേറെ ദുസ്സഹം. അവർക്കു കൂടിക്കാഴ്ചകളില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, കത്തും വർത്തമാനപത്രങ്ങളുമില്ല. പുസ്തകങ്ങൾ പോലും അതിർപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ആരോഗ്യകരമായ ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ വളരെപ്പേർ രോഗികളായി. നമുക്കു പ്രിയതരരായ ചിലർ ശരിയായ പരിചരണവും ചികിത്സയും ലഭിക്കാതെ മരിച്ചു.

അനേകായിരം യുദ്ധത്തടവുകാരെ ഇന്ത്യയിൽ പാർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഏറിയകൂറും ഇററലിക്കാർ. അവരുടെ ഗതിയും നമ്മുടെ സ്വന്തം ജനങ്ങളുടെ ഗതിയും തമ്മിൽ ഞങ്ങൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കും. അവരുടെ കാര്യം ജനീവാ കൺവെൻഷൻപ്രകാരം പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതാണെന്നു ഞങ്ങൾ കേട്ടു. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ തടവുകാരും തടങ്ങൽക്കാരും കഴിഞ്ഞുകൂടേണ്ട പരിതഃസ്ഥിതികളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ, നമ്മുടെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികൾ, തോന്നുംപോലെ, അപ്പോഴായി പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതരം ഓർഡിനൻസുകളല്ലാതെ, മറ്റൊരു കൺവെൻഷനോ നിയമമോ ചട്ടമോ ഒന്നുമില്ല.

2. വറുതി

വറുതി വന്നെത്തി—ബീരുവും, അമ്പരപ്പിക്കുന്നതും, വാഗ്മതയോടെയും യോജിതമായ വറുതി. മലബാറിൽ, ബീജപ്പൂരിൽ, ഒറീസ്സയിൽ, സർവ്വോപരി സമ്പന്നവും സന്ധ്യഹലാശ്വസമായ ബങ്കാല സംസ്ഥാനത്തിൽ. അവിടെയെല്ലാം ഭക്ഷണക്ഷാമം നിമിത്തം, പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും കൊച്ചുകുട്ടികളും, ദിവസേന, ആയിരക്കണക്കിൽ ചത്തൊടുങ്ങി. കൽക്കത്തയിലെ കൊട്ടാരങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അവർ വീണുവീണു; അവരുടെ ശവങ്ങൾ ബങ്കാളിലെ നിരവധി ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള മൺകുടിലുകളിൽ കിടന്നു.

കളിൽ കിടന്നു, അവ ബങ്കാളിലെ ഉപാപ്രദേശങ്ങളിലെ റോഡുകളിലും പാടങ്ങളിലും അടിഞ്ഞുകൂടി. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചുവീഴുന്നു, പരസ്പരം കൊന്നൊടുക്കുന്നു; സാധാരണമായി ഒരു ക്ഷിപ്രമരണമാണത്. മിക്കപ്പോഴും ധീരമായ ഒരു മരണം, ഒരു ലക്ഷ്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള മരണം, ഒരു ദേശസ്നേഹത്തോടു കൂടിയ മരണം, നമ്മുടെ ഈ ഭ്രാന്തപിടിച്ച ലോകത്തിൽ സംഭവങ്ങളുടെ അപ്രതിരോധമായ പരിണാമമെന്നു തോന്നുന്ന മരണം, നമുക്കുകൃതിപ്പെടുത്തുവാനോ നിയന്ത്രിക്കുവാനോ കഴിയാത്ത ജീവിതത്തിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള പര്യവസിതി. മരണം സർവ്വത്ര സാധാരണം തന്നെ.

എന്നാൽ ഇവിടെ മരണത്തിനൊരു ദേശ്യമില്ല, കാര്യകാരണമില്ല, ആവശ്യകതയുമില്ല; അതു മനുഷ്യന്റെ കൊള്ളരുതായ്മയുടെയും ഹൃദയശൂന്യതയുടെയും ഫലമാണ്, മനുഷ്യനാണോക്കിത്തീർക്കുന്നതാണ്. പതുക്കെ പതുക്കെ ഇഴഞ്ഞുകേറുന്ന ഒരു യോനകസത്വം. അതിനെ മയപ്പെടുത്തുന്ന യാതൊന്നുമില്ല. ജീവിതം മരണത്തിലാണു മങ്ങിമങ്ങി മരണത്തിൽ ലയിക്കുക. അപ്പോഴും ആ കണ്ടിലാണ്ട കണ്ണുകളിൽനിന്നും വിളർത്തു ശോഷിച്ച അസ്ഥികൂടത്തിൽനിന്നും, ജീവൻ ഒട്ടിട തങ്ങിനില്ക്കും, മരണം മിഴിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുക. ആ നിലയ്ക്ക് അതിനെപ്പറ്റി മിണ്ടുന്നതു ശരിയല്ല, മര്യാദയല്ല എന്നാണ് വെപ്പ്. സ്വാഭാവികമായും സാധാരണക്കാരെപ്പോലെ സംസാരിക്കുകയോ എഴുതുകയോ സഭ്യതയോ ചേർന്നു തല്ലല്ലോ. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്, ദാർശനികമായ ഒരു വസ്തുതയെപ്പോലും അറിയാതെ 'നാടകീയ'മാക്കുകയാവും. ഇന്ത്യയിലും ഇംഗ്ലണ്ടിലും അധികാരമുള്ളവർ കള്ളറിപ്പോർട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു. പക്ഷേ, ശവങ്ങളെ എളുപ്പം കണ്ടില്ലെന്നു ഭാവിക്കാൻ വയ്യ; അവ വഴിയിൽ തടസ്സങ്ങളാവും.

ബങ്കാളിലെയും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലെയും ജനങ്ങൾ നരകത്തിലായിത്തീർന്നുവെന്നു കേൾക്കുക, 'ഉന്നതതലങ്ങളിലെ അധികൃതസ്ഥാനങ്ങളിൽ' നമ്മോടൊപ്പം പറഞ്ഞു, യുദ്ധകാലാവസ്ഥയിലും, ഇന്ത്യയിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും കർഷകാവലിക്ക് തീർന്നു ഏറിപ്പോകുന്നു എന്ന്. കുറവും കുറവുമൊക്കെ, സംസ്ഥാനസ്വയംഭരണത്തിന്റേതാണ് എന്നായി പിന്നീട്. ഭരണഘടനയുടെ മര്യാദകളെക്കുറിച്ച് അത്യന്തനിഷ്പക്ഷതയോടെ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിനോട്, ലണ്ടനിലെ ഇന്ത്യ ആപ്പീസ്സിനോട്, സാംസ്ഥാനികകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്നവർ കൈമലർത്തി. ആ ഭരണഘടനയോട്, വൈശ്വരീയത്തിന്റെ സ്വന്തം അനിയന്ത്രിതാധികാരമനുസരിച്ചു പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന കല്പനകളും ഓർഡിനൻസുകളും നിത്യം തല്ലാലത്തേയ്ക്കു മാറിവെക്കുകയോ ധിക്കരിക്കുകയോ അവഗണിക്കുകയോ മാറിമറിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതാണ്. ചികിത്സനോക്കിയാൽ ഒട്ടവിൽ ആ ഭരണഘടന എന്നതിനർത്ഥം കാണുക, ഇന്ത്യയിൽ ഒരൊറ്റയായോടും ഉത്തരവാദിത്തമുള്ളതോ, ലോകത്തിൽ എവിടെയുമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഏകാധിപതിയെക്കാളുമേറെ അധികാരശക്തിയുള്ള ഒരൊറ്റ വ്യക്തിയുടെ നിരക്ഷരമായ ആധിപത്യം എന്നാകുന്നു. ആ ഭരണഘടനയെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതു സ്ഥിരം സർവ്വീസുകാരാണ്, മുഖ്യമായി ഇന്ത്യൻ സിവിൽസർവ്വീസും പോലീസും. അവർ പ്രധാനമായും ഉത്തരവാദിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു ഗവണ്മെന്റോടും. ഗവണ്മെന്റ് വൈശ്വരീയത്തിന്റെ ഏജൻറാണ്; മന്ത്രിമാർ നിലവിലുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവരെ അവഗണിക്കാൻ അയാൾക്കു വിഷമമില്ല. മന്ത്രിമാർ നന്നായാലും നന്നല്ലെങ്കിലും, ദാക്ഷിണ്യമാത്രാവലംബികളായി ജീവിക്കുകയാണ്. മുകളിൽനിന്നു വരുന്ന കല്പനകളെ ധിക്കരിക്കാനോ തടയുകയോ കീഴിലുള്ളവരെപ്പോലെയല്ല സർവ്വീ